

dragende henvises til Finantsministerens Overveelse. Det er selvfølgelig ikke min Mening at rette nogenstomhelst Bebreidelse til det ærede Udvalg, at det ikke har gjort det; thi jeg erkjender ubetinget, at de Indstillinger, som foreligge her, ere i Overensstemmelse med Loven, men jeg synes ikke, Thinget risikerer Noget ved for en gammel Invalids Skyld, at gjøre en Undtagelse og henvisse Sagen til Ministerens fornøjede Overveelse.

Ordføreren (Bustf): Jeg skal gjerne svare det ærede Medlem paa, hvorfor Udvalget ikke har fundet sig foranlediget til at henvisse dette Andragende. Jeg paastjønner selvfølgelig den Bagtanke, der ligger til Grund for det ærede Medlems Indringsforslag. Han, som jo selv er gammel Soldat, vil gjerne have, at disse gamle brave Folk, der virkelig have eller mulligvis have paadraget sig Men i Krigen, kunde faae Hjælp, men jeg tror, at hvis han faar dette Andragende her henvist til Ministeren, vil han gjøre Skade i Stedet for Gavn for Andene, der ere endnu mere kvalificerede, og jeg skal sige hvorfor. Naar vi kun have henvist disse 10 Andragender, er det, fordi vi mente, at der med Hensyn til dem forelaa saadanne Grunde, at vi, selv om Ministeren kunde gjøre en anden Fortolkning gjældende af Loven af 1ste Marts 1889, kunde med god Samvittighed anbefale Ministeren at tage sig af dem, f. Ex. naar vedkommende Invalidder havde været syge i Tjenesten og vare blevne kasserede paa Grund af deres Sygdom eller vare blevne sendte hjem, vare komne paa Sessjon og erklærede for fuldstændig utjenstdygtige; saadanne Folk maatte vi have henvist. Men i dette Andragende fortæller denne Mand, at han nu er syg og svag og formentlig har paadraget sig sin Ulykke i Tjenesten. Han har imidlertid ikke ligget paa Lazaret i Tjenesten, og det er en slem Feil, naar man vil give Spør af Bevis for, at han er kvalificeret til at faae Invalidundersøttelse. Naar Manden har faaet sig en Fortjæelse — og det er ganske naturligt og forstaaeligt paa en Tid, hvor han har været Soldat — men den ikke har været værre, end at han ikke engang er gaaet paa Lazaret derfor, saa vil det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) nok indse, at henvisse vi dette Andragende, kunne vi lige saa godt gaa den Vej at bevilge alle gamle brave Mænd, som have været med i Krigen 1848—50 og 1864, og som ere trængende dertil, en Understøttelse. Vi vilde saaledes komme til at bevilge saa godt som Alle en Understøttelse, dersom vi gav Understøttelse til denne Mand, der var med

i 64 og mullig paadrog sig sin Sygdom der, men ikke engang laa paa Lazaret. Det er Grunden, hvorfor vi ikke henvisse dette Andragende, da vi tro, at vi gav Administrationen altsfor let Spil overfor os, naar vi henviste saadanne Andragender. Saa vilde det nemlig være saa grulig let for Finantsministeren at sige: Nei, De maa undskyldte, De henvisse en Mand, der ikke engang har været opført paa Journalen over Syge, saa kunde vi jo faae alle dem med, som have deltaget i Krigen 1864. Jeg paastjønner det ærede Medlems Humanitet i dette Stykke, men jeg tror, at han kommer til at gjøre de Invalidder, der virkelig have Krav paa at faae Understøttelse, en daarlig Tjeneste ved sit Forslag. Det er Grunden til, at Udvalget ikke har taget dette Andragende med, og derfor beslager jeg at maatte være i det Tilfælde at anbefale det ærede Thing at stemme mod det ærede Medlems Forslag, hvis han fastholder det. Jeg har Andragendet i min Haand, det staar til det ærede Medlems Disposition, og han vil se, at det hænger sammen, som jeg har udtalt.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal følge den ærede Ordfører ved kun at holde mig til det ene af de Andragender, der ere foreslaaede henviste til Finantsministeren, nemlig det første under Nr. 62. Den ærede Ordfører mente, at det ogsaa var tilstrækkeligt at fremhæve som et Bevis for Rigtigheden af hans Paastand under Forhandlingerne for nogle Dage siden om Andragender, som henvises til Finantsministeren, nemlig hans Forslag om, at saarede Krigere, der havde haft Invalidforsørgelse, nu endog efter Loven af 1ste Marts forrige Aar blive negetede Invalidforsørgelse. Den ærede Ordfører har været meget uheldig i at frembringe dette Exempel, thi denne Mand har aldeles ikke været saaret. Denne Mand har ligget paa Lazaret fra den 13de Januar til den 19de Mai 1851, men der laa han af gastrisk Feber og Betændelse i det høire Aar. Han blev midlertidig kasseret i 1851 og havde en midlertidig Forsørgelse, men blev saa i 1853 kjendt tjenstdygtig som Husar. Hvad hans Tidelse i 1851 angaar, skal jeg kun til Bestyrkelse af, at han ikke har været saaret, nævne 2 Lægeattester af 22de September 1851 og 17de November 1852, hvori der siges, at Arrene paa hans Aar ere en Følge af et dybt Indsnit paa Grund af Betændelse i Aaret, altsaa ikke af Kuglesaar. Kassationsattesten fra 1851 lyder paa Thus, Betændelse i det høire Aar og fastgroede Ar lefter Indsnit. Manden nævnedes ogsaa den Gang selv kun denne Sygdom,